

บทคัดย่อ

การรับฟังพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีมีหลักที่สำคัญอยู่ว่า พยานหลักฐานที่จะนำเข้าสู่สืบนั้น จะต้องเป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นคดี และเป็นพยานหลักฐานที่ได้ยื่นต่อศาลอย่างถูกต้องตามกฎหมาย อีกทั้งพยานหลักฐานที่จะนำเข้าสู่สืบได้นั้นจะต้องไม่อยู่ในข่ายห้ามรับฟังตามกฎหมายด้วย ซึ่งการห้ามรับฟังเหล่านี้ มักจะเป็นการห้ามรับฟังเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และความสะดวกรวดเร็วในการพิจารณาคดี

แต่มีข้อห้ามห้ามการรับฟังอย่างหนึ่งซึ่งมีระบุเอาไว้ในข้อบังคับว่าด้วยพยานหลักฐานสำหรับศาลและมาจิสเตรทของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการต้องห้ามรับฟังด้วยเหตุผลทางนโยบายสังคม ซึ่งบทบัญญัตินี้ประกอบด้วย

ข้อ 407 มาตรการแก้ไขภายหลัง

ข้อ 408 การประนีประนอมและคำเสนอในการประนีประนอม

ข้อ 409 การจ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายทำนองเดียวกัน

ข้อ 410 คำให้การ การเจรจาในเรื่องคำให้การ และข้อความที่เกี่ยวข้องซึ่งรับฟังไม่ได้

ข้อ 411 การประกันภัยซึ่งต้องรับผิดชอบ

ซึ่งการพิจารณาถึงนโยบายทางสังคมนี้เป็นแนวคิดใหม่ในระบบกฎหมายไทย เป็นการซึ่งประโยชน์ของปัจเจกบุคคลกับประโยชน์ของสาธารณะ ซึ่งบางครั้งหากอนุญาตรับฟังพยานหลักฐานลักษณะนี้ได้ แม้จะมีประโยชน์แก่ปัจเจกบุคคลระดับหนึ่งในการค้นหาข้อเท็จจริง แต่กลับทำให้สังคมทั่วไปเสียประโยชน์ในการดำเนินนโยบายสาธารณะ

ดังนั้น จึงควรมีการนำหลักกฎหมายลักษณะนี้มาประยุกต์ใช้กับกฎหมายไทย โดยควรจะนำมาบัญญัติเป็นกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษร โดยกำหนดข้อห้ามเอาไว้ และเพื่อไม่ให้เป็นการรื้อถอนอำนาจของศาลไทย จึงควรระบุข้อยกเว้นเพื่อความยุติธรรมเอาไว้ด้วย

ซึ่งการบัญญัติเช่นนี้ ยังเป็นส่งสัญญาณให้บุคคลทั่วไปเห็นถึงความต้องการจะดำเนินนโยบายทางสังคมลักษณะนี้อย่างจริงจังอีกด้วย